

Τάκιτος *Germania* 46

☞ Κείμενο

Fennis mira feritas, foeda paupertas: non arma, non equi, non penates; victui herba, vestitui pelles, cubile humus: solae in sagittis spes, quas inopia ferri ossibus asperant. idemque venatus viros pariter ac feminas alit; passim enim [4] comitantur partemque praedae petunt. nec aliud infantibus ferarum imbriumque suffugium quam ut in aliquo ramorum nexu contegantur; huc redeunt iuvenes, hoc senum receptaculum. [5] sed beatius arbitrantur quam ingemere agris, inlaborare domibus, suas alienasque fortunas spe metuque versare: securi adversus homines, securi adversus deos rem difficillimam adsecuti sunt, ut illis ne voto quidem opus [6] esset. Cetera iam fabulosa: Hellusios et Oxionas ora hominum vultusque, corpora atque artus ferarum gerere: quod ego ut incompertum in medio relinquam.

☞ Μετάφραση

Στους Φίννους είναι θαυμαστή η αγριότητα, αποτροπιαστική η φτώχεια: ούτε όπλα, ούτε άλογα, ούτε εφέστιοι θεοί υπάρχουν, για τροφή είναι η χλόη, για ένδυμα τα δέρματα, για στρώμα το χώμα: οι μόνες ελπίδες τους είναι στα βέλη, τα οποία από έλλειψη σιδήρου φτιάχνουν με κόκαλα. Το ίδιο κυνήγι τρέφει όμοια τους άνδρες και τις γυναίκες, γιατί εδώ και εκεί ακολουθούν (ενν. τους άνδρες) και ζητούν μερίδιο από τη λεία. Δεν υπάρχει άλλο καταφύγιο για τα νήπια κατά των θηρίων και των βροχών, ώστε στεγάζονται σε ένα πλέγμα με κλαδιά: εκεί επανέρχονται οι νέοι, αυτό είναι το καταφύγιο των γέρων. Αλλά το θεωρούν ευτυχέστερο παρά να μοχθούν στους αγρούς, να κοπιάζουν με τις κατοικίες, να μεριμνούν για τα δικά τους και τα ξένα αγαθά με την ελπίδα και το φόβο: άφοβοι απέναντι στους ανθρώπους, άφοβοι απέναντι στους θεούς κατόρθωσαν το πιο δύσκολο πράγμα, με αποτέλεσμα να μην νιώθουν την ανάγκη ούτε μιας ευχής. Τα υπόλοιπα τώρα είναι μυθώδη: ότι οι Ελλούσιοι και οι Ωξίονες έχουν πρόσωπα και όψεις ανθρώπων, σώματα και μέλη θηρίων: αυτό εγώ θα το αφήσω στο μέσο (μετέωρο) ως ανεξακρίβωτο.

Λεξιλόγιο

Ρήματα

alo-alui-alitum-ere (3)= τρέφω
comitor (αποθ. 1)= ακολουθώ, συνοδεύω
contingo-tigi-tactum-ere (3)= στεγάζω
ingemo-ui-ere (3)= κουράζομαι
illaboro (1)= κοπιάζω
verso (1)=στρέφω
aspero (1)= οξύνω
adsequor- secutus sum- sequi (αποθ. 3)=
κατορθώνω

Επιρρήματα

pariter (επίρρ.)= εξίσου, όμοια

Ουσιαστικά

feritas-atis (θηλ. γ' κλ.)= αγριότητα
paupertas-atis (θηλ. γ' κλ.)= φτώχεια
penates-um (αρσ. γ' κλ.)= οι εφέστιοι (πατρώοι)
θεοί
praeda-ae (θηλ. α' κλ.)= λεία
victus-us (αρσ. δ' κλ.)= τροφή
herba-ae (θηλ. α' κλ.)= χλόη

vestitus-us (αρσ. δ' κλ.)= ένδυμα
pellis-is (θηλ. γ' κλ.)= δέρμα ζώου
cubile-is (ουδ. γ' κλ.)= στρώμα
ops-opis (θηλ. γ' κλ.)= δύναμη
inopia-ae (θηλ. α' κλ.)= ένδεια, έλλειψη
ferrum-i (ουδ. β' κλ.)= σίδηρος
natus-us (αρσ. δ' κλ.)= κυνήγι
os-ossis (ουδ. γ' κλ.)= οστό
humus-i (θηλ. β' κλ.)= γη, χώμα
fera-ae (θηλ. α' κλ.)= άγριο ζώο
imber-imbris (αρσ. γ' κλ.)= βροχή
suffugium-ii (ουδ. β' κλ.)= καταφύγιο
ramus-i (αρσ. β' κλ.)= κλαδί
nexus-us (αρσ. δ' κλ.)= πλέγμα
receptaculum-i (ουδ. β' κλ.)= καταφύγιο
votum-i (ουδ. β' κλ.)= ευχή, επιθυμία

Επίθετα

mirus-a-um (επίθ. β' κλ.) = θαυμαστός
foedus-a-um (επίθ. β' κλ.)=αποτροπιαστικός
solus-a-um (επίθ. β' κλ.)= μόνος
fabulosus-a-um (επίθ. β' κλ.)= μυθώδης

Ω Συντακτικό

Δευτερεύουσες προτάσεις - ενδεικτικά παραδείγματα

- *quas inopia ferri ossibus asperant*: Δευτερεύουσα αναφορική πρόταση προσδιοριστική στο *sagittis* που εισάγεται με την αναφορική αντωνυμία *quas* και εκφέρεται με οριστική, γιατί δηλώνει το πραγματικό.
- *Quam ut in aliquo ramorum nexu contegantur*: Δευτερεύουσα συμπερασματική πρόταση που εισάγεται με τον συμπερασματικό σύνδεσμο *quam ut*, εκφέρεται με υποτακτική, γιατί το αποτέλεσμα είναι μια υποκειμενική κατάσταση. Ειδικότερα, εκφέρεται με υποτακτική ενεστώτα, γιατί εξαρτάται από ρήμα αρκτικού χρόνου (σύγχρονο στο παρόν) και λειτουργεί ως επιρρηματικός προσδιορισμός του συμπεράσματος στο ρήμα της κύριας πρότασης (εννοούμενο ρ. *est*).
- *Ut illis ne voto quidem opus esset*: Δευτερεύουσα συμπερασματική πρόταση που εισάγεται με τον συμπερασματικό σύνδεσμο *ut* και εκφέρεται με υποτακτική, γιατί το αποτέλεσμα είναι μια υποκειμενική κατάσταση. Συγκεκριμένα, εκφέρεται με υποτακτική παρατατικού, γιατί εξαρτάται από ρήμα ιστορικού χρόνου (σύγχρονο στο παρελθόν) και λειτουργεί ως επιρρηματικός προσδιορισμός του συμπεράσματος στο ρήμα της κύριας πρότασης (*adsecuti sunt*).

Καλή μελέτη!